

Ἡ ἀνάσταση τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου (Λουκ. η´41-56) (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο δὲν ἀφορᾷ μόνο στὰ θαύματα καὶ στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Νομίζω ὅτι ἀφορᾷ στὴν ἐλπίδα πέρα ἀπὸ τὴν ἐλπίδα. Στὴν περίπτωση τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου βλέπουμε ἓνα παιδὶ ἤδη νεκρὸ. Ὅλοι τὸ γνωρίζουν. Ὑπάρχει τέτοια βεβαιότητα ὥστε ὅταν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ γίνεται Υἱὸς τοῦ Ἄνθρώπου, λέει: «Ὅχι! Αὐτὸ τὸ παιδὶ δὲν ἔχει πεθάνει, ἀλλὰ κοιμᾶται», ὅλοι τὸν ἀντικρούουν: «Ὅχι αὐτὸ τὸ παιδὶ ὄντως ἔχει πεθάνει». Καὶ τότε ὁ Χριστὸς μὲ ἓναν λόγο δύναμης, ἀλλὰ μὲ μιὰ πράξη ἀγάπης καλεῖ καὶ πάλι τὸ παιδὶ στὴν ἐπίγεια ζωὴ.

Δὲν εἶναι αὐτὸ -ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα ἀληθινὸ γεγονὸς τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας μας -δὲν εἶναι ἐπίσης καὶ μιὰ ἀλληγορία, καὶ μιὰ εἰκόνα ἀπὸ τόσες πολλὲς ἀνθρώπινες περιπτώσεις; Πόσο συχνὰ θὰ λέγαμε, «Δὲν ἔχει νόημα νὰ κάνουμε ὅτιδήποτε γι' αὐτὸ τὸ πρόσωπο, αὐτὸ τὸ πρόσωπο ἔχει χαθεῖ ἔτσι κι ἄλλιῶς. Δὲν ὑπάρχει κάτι πὺ νὰ μπορεῖ νὰ κάνει κάποιος γιὰ νὰ σώσει μιὰ δεδομένη κατάσταση, αὐτὴ ἡ περίπτωση εἶναι πέρα ἀπὸ τὴν σωτηρία. Καὶ πρέπει νὰ θυμόμαστε τὰ λόγια πὺ εἶπε ὁ Χριστὸς στὸν Πέτρο ὅταν ὁ τελευταῖος εἶπε: «Ποιὸς λοιπὸν μπορεῖ νὰ σωθεῖ;» Καὶ ὁ Κύριος τοῦ εἶπε «Ὅ,τι εἶναι ἀδύνατο στὸν ἄνθρωπο, εἶναι δυνατὸ στὸν Θεό».

Ἡ ἐλπίδα πέρα ἀπὸ τὴν ἐλπίδα: Ὅχι ἐπειδὴ δὲν ἔχουμε καλοὺς λόγους νὰ ἐλπίζουμε, ἀλλὰ ἐπειδὴ μπορεῖ νὰ μᾶς διακατέχει μιὰ παθιασμένη βεβαιότητα ὅτι ὄχι μόνο ἡ θεϊκὴ ἀγάπη ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνθρώπινη ἀγάπη μπορεῖ νὰ φέρει πίσω στὴ ζωὴ αὐτὸ πὺ

χάθηκε. Άνθρωποι που έπεσαν μέσα στη βαθύτερη εγκατάλειψη, άνθρωποι που μάς φαίνονται απελπιστικά κακοί, αν συναντήσουν την θυσιαστική αγάπη- και ή λέξη «θυσιαστική» είναι απαραίτητη- τη θυσιαστική αγάπη του Θεού και την ίδια θυσιαστική αγάπη μέσα μας, μπορεί αυτοί να λυτρωθούν.

Στην περίπτωση αυτού του παιδιού, αυτό έγινε άμέσως. Στις σχέσεις μεταξύ μας και με τους ανθρώπους μπορεί να πάρει χρόνια, χρόνια υπομονετικής αγάπης, χρόνια κατά τη διάρκεια των οποίων θα δώσουμε τους εαυτούς μας, αλλά επίσης θ' αντέχουμε, θ' αντέχουμε άτελείωτα, τα πιο άνυπόφορα πράγματα. Και στο τέλος μπορεί να υπάρξει λύτρωση. Μπορεί να υπάρξει λύτρωση σ' αυτή τη γη, με τη μορφή ενός προσώπου που θεωρείτο απελπισμένο, πέρα από κάθε βοήθεια, και που αρχίζει ν' αλλάζει, και τότε βλέπουμε ένα θαύμα, και είμαστε περιχαρείς και ή έλπίδα γίνεται τέλεια και πραγματική, και ή χαρά γεμίζει την καρδιά μας.

Όσοσο υπάρχει ακόμη ένας άλλος τρόπος με τον οποίο αυτή ή θυσιαστική αγάπη μπορεί να είναι απολύτρωση. Ένας δυτικός θεολόγος κατά την περίοδο του τελευταίου πολέμου, όταν τα συναισθήματα ήταν βαθιά και ό πόνος έντονος, είπε ότι τα βάσανα είναι το σημείο συνάντησης μεταξύ κακού και ανθρωπότητας. Τα βάσανα προκαλούνται πάντοτε απ' τον ανθρώπινο παράγοντα ακόμα κι αν ό άνθρωπος παράγοντας φεύγει μακριά απ' αυτά και δέν τα ξαλαφρώνει. Και τα βάσανα πάντοτε τεμαχίζουν την ψυχή ή το σώμα των ανθρώπων. Άλλα όταν συμβαίνει, το θύμα χρειάζεται την θεϊκή αγάπη για να συγχωρήσει, και μέσα από τη συγχώρηση να ξεκάνει το κακό, και να λυτρώσει εκείνους που έχουν κάνει κακό.

Άς στρέψουμε τη σκέψη μας σ' αυτό το σημείο. Αυτή ή σκέψη δέν μου ήρθε απ' το νοϋ, αλλά στ' αλήθεια οϋτε μέσα απ' τη ζωή μου που πάντοτε υπήρξε πολυ εύκολη για μένα ωστε να μπορω να μιλω κατ' αυτό τον τρόπο. Όμως μετά τον πόλεμο βρέθηκε ένα έγγραφο σ' ένα απ' τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Γράφτηκε πάνω σ' ένα σκισμένο κομμάτι τυλιγμένου χαρτιού από έναν άντρα που πέθανε σ' αυτό το στρατόπεδο. Και ή ουσία αυτού του μηνύματος ήταν μια προσευχή στην όποία έλεγε, \”Κύριε, όταν θα έλθεις ως Κριτής επί της γής, μην καταδικάσεις τους ανθρώπους που μάς έχουν κάνει τόσο απάνθρωπα πράγματα. Μην τους τιμωρήσεις για τη σκληρότητά τους και για τα βάσανα που μάς προκάλεσαν, για τη βία τους και την απόγνωση μας, αλλά παρατήρησε τον καρπό που γεννήθηκε μέσα στην υπομονή, στην ταπείνωση, στην καρτερία, στη συγχώρηση, στην πίστη, στην αλληλεγγύη. Και ας μετρήσουν αυτοί οι καρποί για την σωτηρία τους. Μην επιτρέψεις ή μνήμη μας να είναι τρόμος γι' αυτούς στην αιωνιότητα, αλλά ας είναι σωτηρία γι' αυτούς\”.

Αυτή είναι επίσης ή έλπίδα πέρα από την έλπίδα. Και συνδέεται για μένα με αυτή την αντίθεση ανάμεσα στην αμαρτωλή, λανθασμένη, τυφλή αντίληψη που

έκφράζεται ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους στὸ σπίτι (τῆς κόρης τοῦ Ἰάειρου). Αὐτοὶ κοροϊδεύουν τὸ Χριστό, ἐπειδὴ ξέρουν ὅτι τὸ παιδί εἶναι νεκρό, ἢ ἐλπίδα εἶναι περιττή, πνιγμένη στὴν ἀπόγνωση – καὶ ἡ νίκη τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἐλέους ποὺ φαίνεται σ' αὐτὸ τὸ γεγονός ἀλλὰ ποὺ μπορεῖ νὰ ἐξαπλωθεῖ μὲ τόσοι διαφορετικοὺς τρόπους στὶς προσωπικὲς μας ζωὲς σὲ ἀπλούστατο ἐπίπεδο, καὶ στὶς πιὸ ἥρωικὲς ζωὲς ἀκόμη.

Ἄς τὸ ἀναλογιστοῦμε λοιπόν, καὶ ἂς ἐπιλέξουμε τὴν ἐλπίδα πέρα ἀπὸ τὴν ἐλπίδα, τὴν ἀγάπη καὶ τὴν πίστη ποὺ κατακτᾷ. Ἀμήν.

Ἀπόδοση κειμένου: www.agiazoni.gr

Πηγή: agiazoni.gr